

PREDVOLILNE OBLJUBE IN REALNOST

(nadaljevanje s 1. strani)

predvsem v turizmu in gostinstvu ter v vlogi dobavitelja kmetijskih pridelkov za mesto, za kar so pri nas vsi potrebni lokacijski in podnebni pogoji. Preostalo je povezano predvsem z obvoznico, ki bi prinesla storitve, skladišča, predelavo in podobno. Za nekoliko oddaljeno prihodnost ne gre zanemariti že večkrat v preteklosti omenjenega velikega projekta, graditve prekopa Jadran-Donava. Morda se res sliši utopično, toda obuditev zamisli bi nam prinesla ne le gospodarske koristi, pač pa tudi večjo varnost pred morebitnimi agresijami, saj bi Evropa na ta del gledala drugače kot zdaj. Zakaj pa mislite, da se svet tako vojaško organizira v Kuvajtu? Zaradi nafte. Mi nafte nimamo, imamo pa izjemen geografski položaj. Če bi Evropa vložila svoj denar v ta prekop, bi tudi pazila nanj.

Poslanci ste vsaj v načelu predstavniki ljudstva. Kje vas volilci lahko pokujejo za rokav?

Andrej Lenarčič:
»Dokler stvari ne bodo urejene s poslanskimi pisarnami kot to zahteva zakon o poslancih, me ne samo moji volilci, ampak vsi Slovenci lahko pokličejo v poslanski klub naše stranke (telefon 161 222) v parlamentu.«

Tone Anderlič:

»Volilci me poznajo že s prejšnjih volitev, saj sem že takrat dobil njihovo zaupanje. Če bi me želeli kaj vprašati, predlagati, me lahko dobijo v parlamentu, lahko pa tudi na sedežu Liberalno demokratske stranke v Mostah. Kasneje seveda tudi v poslanski pisarni za našo volilno enoto.«

Dr. Lev Kreft:

»Dobijo me v parlamentu na Šubičevi. Sicer pa mislim, da bo že do konca meseca vsak poslanec dobil poslansko pisarno v volilni enoti, kjer je bil izvoljen. Nadaljujem tudi z Levovimi večeri vsak tretji torek v hotelu Lev, vendar imajo tam glavno besedo moji gostje.«

Se vam zdi, da državni zbor deluje bolj učinkovito kot prejšnja trodomna skupščina?

Dr. Lev Kreft:

»Novi parlament je v primerjavi s prejšnjo skupščino velikanska ra-

zlika. Dejansko so bile te volitve prehod iz enega političnega sistema v drugega, se pravi iz skupščinskega v parlamentarnega. Zdaj imamo poslanke in poslance, imamo dosledno izvedeno delitev oblasti na zakonodajno, sodno in izvršno. Ker gre za drugi mandat na podlagi večstrankarskih volitev, se stvari stabilizirajo, vzpostavljajo se trdna pravila igre.«

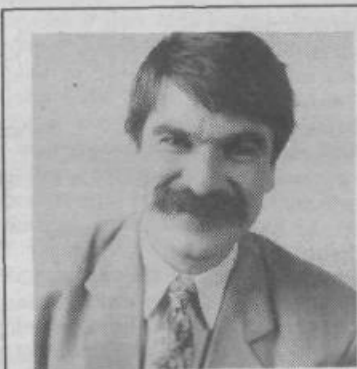
Andrej Lenarčič:

»Moram reči, da sem pozitivno presenečen, čeprav se že prej nisem strinjal z negativnimi ocenami prejšnje skupščine, ki so preplavljale tisk in druge medije. Parlament je pač prostor, kjer naj se sproščajo vse energije in nasprotna stališča, seveda v okviru pravil, ki tam veljajo. Bolje je, da se poslanci v parlamentu tudi stepejo,

kot da se ljudje streljajo zunaj njega. Po prvih izkušnjah vidim, da je zmogala težnja, da se sporne stvari določijo, preden se v zboru o njih dokončno odloča. Tako ne prihaja do izsiljevanj. Pa tudi praznega besedičenja na zasedanjih je manj. Čuti se velika zavzetost in resnost poslancev.«

Tone Anderlič:

»Že nekaj časa se zavzemam za bolj učinkovito delovanje parlamenta. To pa je mogoče le, če je poslanec resnično odgovoren volilcem. Zdaj vsi poslanci svoje delo opravljamo poklicno, kar nas še bolj zavezuje. Ko se bomo do konca organizirali, izvolili komisije in druga delovna telesa, mislim, da bo delo uspešno steklo. Vsaj

Tone Anderlič:

»Celoten sistem in uveljavljanje zakona o poslancih sploh je takorekoč šele na začetku in tudi zato razburja duhove. Toda poslanci so zdaj profesionalci in omogočiti jim je treba normalno delo. Treba je vedeti, da je poslancu prepovedano ukvarjati se z drugim delom, nadzira se stanje njegovega premoženja. Osnovo za plačo, ta znaša petkratno povprečno plačo v gospodarstvu, mu lahko državni zbor do polovice zniža, res pa je, da mu glede na njegovo angažiranost v delovnih telesih pripada tudi funkcijski dodatek. Kolikšen bo ta, za zdaj še ni dogovorjeno. V vsakem primeru so številke, ki so se pojavile v javnosti, pretirane.«

Dr. Lev Kreft:

»Vloga podpredsednika državnega zbora ni le v namestništvu, če bi bil predsednik odsoten. Delo smo si razdelili in se dogovorili, da vsak od nas vodi določen projekt od začetka do konca. Od pobude za določen zakon do njegovega sprejetja na primer.«

dozdajšnja zasedanja kažejo večjo resnost in predvsem konstruktivnost poslancev, tako, vsaj upam tako, ne bomo mlatili prazne slame.«

Katere so po vašem mnenju prednostne naloge državnega zbora?

Andrej Lenarčič:

»Sem Ljubljčan, rojen v stari Ljubljani. Vpisal sem se na arhitekturo, vendar so naše družinske finančne zmožnosti preprečile končanje študija. Zaposlil sem se na filozofskem inštitutu kot statistik – grafik. To je bil moj prvi stik s politiko – nikoli nisem bil član vodilne stranke – ker so se na inštitutu srečevali družboslovci in politiki tistega časa pred Kavčičem. Imam pet otrok. V Mostah živim že sedemnajst let. V teh letih sem se ukvarjal z različnimi posli, potem sem šel v obrt doma, da bi bila žena lahko uspešnejša v službi. Restavriral sem stare glasbene instrumente in ko je žena umrla sem se upokojil in posvetil otrokom. Ves ta čas sem se zelo zanimal za družbena dogajanja pri nas. V začetku bolj od strani, ko pa so se stvari začele tajati, sem se začel pogosteje oglašati v časopisih in tako pristal v parlamentu.«

Fotografije poslanca Lenarčiča ne objavljamo, ker nam jo do tiska ni uspelo dobiti. Prosimo za razumevanje.

Uredništvo

Tone Anderlič:

»Izvolitev vlade in organiziranje državne uprave, da bo lahko učinkovito delovala, ima zagotovo prednost pred drugimi zadevami. Na drugem mestu je sveznj gospodarskih zakonov, vključno s predpisi za tekoče izvajanje privatizacije in denacionalizacije. Pomembna se mi zdi tudi vzpostavitev lokalne samouprave in nove komunalne ureditve v Sloveniji. Ljubljana mora postati eno mesto, glavno mesto države, razdeljeno na razmeroma samostojne mestne četrti, v katerih bodo njihovi prebivalci uveljavljali svoje specifične interese.«

Dr. Lev Kreft:

»V letošnjem letu je najprej treba

urediti vse, kar spremlja proces lastnjenja. Relativno hitro, še v tem tromesečju je treba sprejeti vse za to potrebne zakone. Potem mora priti na vrsto ekonomsko socialna zakonodaja, mislim na delavsko soupravljanje, reprezentativnost sindikatov in podobno zakonodajo. Brez ureditve tega področja ne bo mogoče izpeljati nobenih ekonomskih reform. Druga plat tega je pravni red. Do konca tega leta moramo z ustavo uskladiti vso zakonodajo, kar od nas zahteva tudi hkrati z ustavo sprejeti ustavni zakon. Sem poleg raznih popravkov zakonov sodijo tudi veliko večji zalogaji, denimo kazenski zakonik, ki lahko temeljito posega v človekove pravice in državljanske svoboščine. Pomeni tudi ureditev varstva človekovih pravic z ustanovitvijo njihovega varuha. Nimamo še tudi zakonodaje za delo ustavnega sodišča na novih temeljih. Zagotovo se nam po starem zastavljena lokalna samouprava začneja po malem podirati. Dodatno jo bo podrla država, ki bo vse upravljalske pristojnosti prenesla nase, zato se nam brez sprejema novega zakona o lokalni samoupravi lahko zgodi, da nam ta zastareli sistem odmre, ne da bi novi začel nastajati. Zato je ustrezno zakonodajo treba sprejeti še letos.«

Andrej Lenarčič:

»V naši stranki smo absolutno za revizijo zakona o državljanstvu in ne bomo zadovoljni s tem, da bo revizija dosegla le peščico tistih, ki ga ne bi smeli dobiti. Večina državljanstev je sporna. Prav nezaslišano je, da so bile vloge zanj napisane v tujem jeziku, saj je nemogoče, da državljanstvo dobi človek, ki ne zna slovensko. Preden kdo dobi državljanstvo v Švici, Franciji ali Nemčiji mora ne le znati njihov jezik, dobro mora poznati tudi njihovo zgodovino, ustavo, sprejeti ga mora tudi neposredna okolica, v kateri živi. To ni noben nacionalizem, je preprosto civilizacijska norma, ki je posledica negativnih izkušenj.«

J. M.

(Foto: SG)

NAJ POVEJO SVOJE NEPRISTRANSKI ZGODOVINARJI

Poslanci kluba razpadle koalicije DEMOS se v svojem pozivu na odstranitev razstave na Urhu, ki je bil objavljen v novembrski številki Naše skupnosti, sklicujejo na apel in zahtevo krajanov Zadvara, vendar o kakih zahtevi večina vaščanov Zadvara ne ve ničesar. To pa pomeni, da se v njihovem imenu že v naprej opredeljujejo posamezniki, ki menijo, da smejo v imenu demokracije odločiti, kakor se njim zdi prav.

Pojavljajo se vedno nove razlage o dogodkih na Urhu, ki niso samo v nasprotju z resnico, temveč si nasprotujejo tudi med seboj. Tako je bilo tudi na zadnji »okrogli mizi«, ki je bila predvsem shod somišljenikov, ki niso pripravljeni slišati resnice, čeprav jo starejši dobro poznajo. Da se bo končalo to iskanje »resnice«, predlagamo, da nekaj neodvisnih in nepristranskih zgodovinarjev poišče in pregleda vse gradivo o teh dogodkih. Njihove ugotovitve bi morali sprejeti vsi. To pa bi bil tudi začetek sprave, o kateri se veliko govori, vendar je po vsakem pozivu k spravi razdor še večji. Spravo si namreč nekateri predstavljajo tako, da bi bila kriva samo druga, to je partizanska stran, ki naj bi se pokorila in posipala s pepelom.

Nasprotja in sovraštva, ki so nastala med vojno, so bila v preteklih desetletjih že presežena in

v večini pozabljena. Nove generacije niso bile obremenjene z »grehi in zamerami« svojih staršev. Toda iskanja »novih resnic« in poskusi, da se kolaboracija med vojno in zločini, ki so iz nje izhajali, prikazujejo kot domoljubna dejanja, so znova sprožili razdor, zamere in delitve.

Namesto še večjega sodelovanja in pogledov naprej, kot jih zahteva čas, se obračamo nazaj. Namesto da bi pospeševali napredek, hočejo nekateri nazaj, tja, kjer smo že bili. »Okrogla miza«, kakršno je konec lanskega leta organizirala Narodno demokratična stranka, pa je samo razplamtevanje novega sovraštva.

Zato se vsi dobro misleči enotno uprimo poskusom ločevanja, katerih posledice bomo nosili vsi.

Odbor krajevnih organizacij ZB Zadvar

NE OKROGLA – TEMVEČ OGLATA MIZA!

Okrogla miza »Zamolčana resnica o sv. Urhu«, ki jo je sklicala Narodno demokratična stranka, je imela namen predstaviti svojo »resnico« in naj bi nabirala volilne točke za stranko. Vendar ji ni uspelo niti eno niti drugo.

Občinska organizacija Zveze borcev naše občine je bila res povabljena na to okroglo mizo, vendar ne zato, da bi enakopravno razpravljala, temveč da bi poslušala »resnico«. Na taki okrogli mizi mora biti vsem udeležencem zagotovljeno enakopravno sodelovanje in strpno dogovarjanje. To pa po oceni predsedstva občinskega odbora ZB ni bilo zagotovljeno, posebno še zato, ker so bili glavni organizatorji okrogle mize prav tisti, ki so 5. julija lani razdeljali muzejsko zbirko na Urhu in s tem dokazali, da jim ni za resnico, temveč hočejo le-to pokopati.

Tako stališče se je izkazalo za pravilno. Po pripovedovanju nekaterih udeležencev na »okrogli mizi« ni bilo nikakršnih možnosti za konstruktivno razpravo.

Kolikor je razvidno iz članka v Naši skupnosti, je bila na »okrogli mizi« spet predstavljena nova »resnica« o Urhu. Na območju med Urhom in Rudnikom naj bi pobijala domobranska policija. To pa je že četrta ali peta

»resnica«, ki smo jo slišali v zadnjih letih. Brali smo že lahko, da na Urhu sploh ni bil ubit nihče, temveč je to samo »komunistična provokacija«, pa da je zapornike na Urh vodila nemška policija in jih tam pobijala ter še marsikaj drugega. Nič pa ni bilo povedanega o tem, kakšna je bila vloga domobrancev v postojanki na Urhu, ki so aretirali ljudi, o katerih ni bilo nikoli ničesar več slišati. Po vojni pa so bili najdeni pokopani na Urhu ali okolici.

Še nekaj takih »resnic«, pa bo res ostala edina in prava resnica o Urhu. To je tista, ki je prikazana v dokumentarni zbirki. Prav zato je to trn v peti vsem, ki bi radi zgodovinsko resnico preoblikovali po svoje. Dokumentarna zbirka ni »relikt boljše vizma«, temveč delni prikaz naše preteklosti, ki pa, žal, ni vedno taka, kot

si jo želimo, a se moramo z njo sprijazniti.

Toda pri vsej stvari gre za dvoje ločenih vprašanj, ki bi ju bilo treba reševati vsako posebej.

Prvo je vprašanje cerkve na Urhu kot objekta in njene vrnitve, prvotnemu namenu. Za to so že bile iskane in tudi že nakazane rešitve, s katerimi so se vsi strinjali. Načelno je nanje pristala tudi naša organizacija.

Drugo pa je vprašanje o dogodkih, ki so se med vojno dogajali na Urhu in v okolici ter jih naj, kolikor kdo misli, da je to potrebno, obravnavajo nepristranski zgodovinarji in povedo svoje mnenje.

Vendar se zdi, da sploh ne gre za cerkev in njeno vrnitev, temveč predvsem zato, da se ustvari »nova resnica« o zločinih in opere narodno izdajstvo. Pri tem je še posebej grdo to, da se ta namen politizira in skriva pod skrb za cerkveni objekt. K temu pa se skušajo pritegniti verniki, ki sicer nimajo nikakršne zveze z dogodki med vojno. Čustva nekaterih vernikov pa se da še vedno izrabljati.

Predsedstvo občinskega odbora ZB

● Uredništvo Naše skupnosti je na sestanku 13. 1. 1993 sklenilo zaključiti dolgotrajno razpravo in polemiko o sv. Urhu. Prizadeti so z vseh strani osvetlili odgovore na občutljiva vprašanja tako, da si je vsak posamezen bralec pridobil določeno mnenje. Uredništvo se hkrati obvezuje, da bo objavilo vsa tista stališča ali sklepe o sv. Urhu, ki jih bodo odslej sprejeli občinski ali republiški organi.